

งูเขียวหางไหม้ท้องเหลือง
Cryptelytrops albolabris (Gray, 1842)
White-lipped pit viper

งูเขียวหางไหม้ทองเหลือง – *Cryptelytrops albolabris* (Gray, 1842)

ลักษณะ งูขนาดตัวปานกลาง (จากปลายปากถึงรูก้น 595 – 874 มิลลิเมตร และหางยาว 89 – 141 มิลลิเมตร) หัวใหญ่รูปสามเหลี่ยมและส่วนหัวกว้างกว่าลำคอบ้าง (แต่หัวค่อนข้างยาวเมื่อเปรียบเทียบกับหัวของงูเขียวหางไหม้ตาโตและงูเขียวหางไหม้ทองเขียว) มีแฉ่งรับรู้สึกลิ้นความร้อนอินฟราเรด (sensory pit) อยู่ทางด้านหน้าของตา ลำตัวค่อนข้างป้อม หางค่อนข้างสั้นและมีกล้ามเนื้อแข็งแรงที่ใช้ยึดพันกิ่งไม้ได้ (prehensile tail) ผิวหนังลำตัวมีเกล็ดปกคลุม เกล็ดบนหัวมีขนาดเล็กและพื้นผิวเรียบ เกล็ดบนหลังใหญ่กว่าเกล็ดบนหัวและมีสัน เกล็ดด้านท้องเรียบ เกล็ดใต้หางเป็นแถวคู่ เกล็ดรอบลำตัวในตำแหน่งกึ่งกลางตัวจำนวน 21 เกล็ด เกล็ดท้องจำนวน 167 – 172 เกล็ด และเกล็ดใต้หางจำนวน 54 – 71 เกล็ด

ลำตัวมีด้านบนของหัวและบนหลังสีเขียวและด้านท้องสีเหลือง แต่บางตัวมีใต้คางและคอเป็นสีขาวขุ่น ด้านข้างลำตัวอาจมีแถบสีดำจางพาดขวางลำตัวเป็นระยะ ตาสีเหลือง (บางตัวอาจเป็นสีแดง) ขอบปากบนสีเหลืองจางหรือสีขาว งูเพศผู้บางตัวอาจมีขีดสีขาวยาวตรงรอยต่อระหว่างเกล็ดด้านข้างลำตัวกับเกล็ดท้องเริ่มจากส่วนคอเป็นต้นไปถึงปลายหาง แต่เพศเมียไม่มี ด้านบนของหางสีน้ำตาลแดงและด้านล่างสีเขียวอมเหลือง

การแพร่กระจาย จีน เนปาล อินเดีย เมียนมาร์ ลาว เวียดนาม กัมพูชา มาเลเซีย อินโดนีเซีย ในประเทศไทยพบทุกภาคของประเทศ ในพื้นที่สถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกกราชพบในป่าเต็งรัง ป่าดิบแล้ง และป่าปลูก

พื้นที่อาศัย ทั้งในที่เปิดโล่งและบริเวณที่มีกลุ่มไม้กระจาย

นิสัย ออกหากินเวลากลางคืนทั้งบนพื้นดินและบนต้นไม้หรือพุ่มไม้ในระดับต่ำ มักเกาะนิ่งอยู่กับที่โดยใช้หางที่มีกล้ามเนื้อแข็งแรงยึดพันกิ่งไม้หรือวัสดุ/วัตถุไว้ แต่ถ้าอยู่บนพื้นดินมักขดตัวเป็นวงแคบ ตรวจสอบเหยื่อโดยใช้แฉ่งรับรู้สึกลิ้นความร้อนอินฟราเรดจากตัวเหยื่อ เมื่อถูกรบกวนทั้งในเวลากลางวันและในเวลากลางคืนจะไม่ค่อยเลื้อยหลบหนี แต่จะเลื้อยห่างออกไปหรือให้พ้นจากการถูกรบกวน แต่ถ้าถูกรบกวนมากจะยกลำตัวส่วนหน้าขึ้นสูงจากพื้นดินหรือกิ่งไม้และพับไป-มาแกว่งหางค่อนข้างถี่ อ้าปากและฟุ้งเข้าอก งูชนิดนี้ตกถูกเป็นตัว

สถานภาพ ไม่ได้เป็นสัตว์ป่าคุ้มครองตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 และไม่มีสถานภาพเพื่อการอนุรักษ์ตามเกณฑ์ของ Office of Natural Resources and Environmental Policy and Planning (2005) และตามเกณฑ์ของ IUCN (2008) ในพื้นที่สถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกกราชมีประชากรน้อย